

[Henning Philipsen.]

har statens repræsentant i Boligselskabernes Landsbyggefond — det er jo en boligministeriel embedsmand — haft i forhold til landsbyggefondens, så vidt jeg har forstået enstemmige beslutning om, at man ikke vil opkræve mere end dette beløb? Jeg ved ikke, om ministeren er i stand til at svare nu, jeg skal ikke bebrejde ham det, hvis han ikke er i stand til det. Men sandheden er jo dog, at boligministeriet har en repræsentant i Boligselskabernes Landsbyggefond, og Boligselskabernes Landsbyggefond har bestemt, at man ikke vil opkræve én eneste krone mere end det, der er nødvendigt, med det resultat, at man ikke får bygget 8.000 boliger i det almenyttige byggeri; man får bygget de boliger, som 70 mill. kr. udviser til at være 8 pct. af det nye byggeris anlægssum.

Endelig er der det søsterkærlige forhold til de forskellige udvalgsformænd. Jeg skal indrømme, at der er forskel på varmen i så henseende! Der er nogle, man holder mere af end andre, og der har været enkelte udvalgsformænd, som jeg simpelt hen ikke brød mig om. Jeg skal lade være med at nævne navne, for så tror jeg nok, hr. Christophersen fra venstre ville blive særdeles fornærmet.

Kaj Hansen (DKP):

Gennemsnitlige huslejestigninger kan jo ikke lægges til grund for vurderingen af hele lovgivningen om huslejeforhøjelser. Jeg tror desværre, at man i meget stor udstrækning lovgiver her i folketinget uden virkeligt kendskab til de forhold, man har med at gøre.

Jeg har kigget på nogle af de ejendomme, hvor man forlanger huslejestigninger på 75-100 pct. I en ejendom f. eks. på Vesterbro, hvor huslejen stiger fra 6.900 kr. til 12.200 kr., har ejeren ikke de sidste 20 år kostet én eneste krone på vedligeholdelse for slet ikke at snakke om rengøring. Det er da ganske givet, at det, man her er ude for, i virkeligheden er, at de hensynsløse ejere, der har ladet deres ejendomme forfalde i årevis, faktisk nu skal præmieres med de store huslejeforhøjelser.

Så stillede jeg hr. Knud Damgaard et spørgsmål, og det synes jeg vi skal have besvaret, inden denne debat slutter. Jeg cite-

rede fra Folketingstidende af den debat, vi havde om boligforliget første gang her i folketinget, det var den 12. juni 1974, et par dage efter, at forligspartierne havde afsluttet deres boligforlig. Da sagde hr. Svend Jakobsen her fra denne talerstol, at huslejestigningerne ville blive i størrelsesordenen omkring en halv snes procent. Så må det jo være de oplysninger fra hr. Svend Jakobsen, der har ligget til grund for den beslutning, man har taget i den socialdemokratiske gruppe om at tilslutte sig forliget, og jeg synes, vi her skal have opklaret, om det er på det grundlag med de 10 pct., som hr. Svend Jakobsen her gav udtryk for, den socialdemokratiske gruppe har truffet sin beslutning.

Wilhelm (VS):

Boligministeren og andre har nævnt som en af begrundelserne for at acceptere disse lejestigninger ønsket om en bedre vedligeholdelse og forbedringer af de ældre udlejningsboliger.

Skal vi lige for det første huske på, at dette med de forskellige vedligeholdelsesci-garkasser vidste man jo, da man indtil for ikke så længe siden bedømte disse lejestigninger til 8, 10, 12 pct. Man skal ikke komme bagefter og sige, at det er på grund af det, man nu skal acceptere 25, 30, 40, 50 pct. og derudover. Det er den ene ting.

Den anden ting, jeg vil sige, er, at jeg tror ikke, at boligministeren og den tidligere boligminister er de eneste, der har vandret rundt i den indre by, på Nørrebro eller for den sags skyld Vesterbro og set, at der rent faktisk trænges til vedligeholdelse. Men der findes jo i denne lov ikke nogen som helst garanti for, at så meget som 5 øre af det dertil afsatte vil blive brugt til vedligeholdelse. Der findes ingen kontrolforanstaltninger, der findes i virkeligheden intet, som sikrer, at de penge bliver brugt efter den påståede hensigt.

Det var måske et punkt, hvor det var nyttigt at være en lille smule bagklog: hvordan kan det egentlig gå til, at der er en så ringe vedligeholdelsesstandard for disse ejendomme, der her er tale om, når det gamle boligforlig for 9 år siden, i øvrigt hovedsagelig ved de samme partiers medvirken, besluttede, at 25 pct. af de dengang indførte lejeforhøjelser — og det er jo ikke ubetydelige beløb, der dér er tale om — skulle